

Přátelství na vojenské základně v Afghánistánu

Jmenuji se Gustavo. Jsem ženatý, mám tři děti a jsem policista. Od června do listopadu 2012 jsem byl společně s několika desítky dalších vojáků v rámci ISAF (Mezinárodní bezpečnostní podpůrné síly pod vedením NATO) v Afghánistánu, kde jsme plnili různá poslání. To moje bylo: vojenská policie na základně Herat.

13.04.2013

Podmínky hodně odlišné od normálu

Přijet do země jako je Afghánistán je jako bys nasedl do stroje času na nějakém ostrově. Ohledně času to je pochopitelné, vždyť tato země žije v XV. století. A že je to jako na ostrově - bydlíš na základně na východě, máš své zvyky, jídlo, krajany, a když vyjdeš ven, octneš se v úplně jiném prostředí s lidmi, kteří jsou úplně jiní.

Jakmile vyjdeš ze základny, hned si všimneš nouze lidí, kteří tam žijí a jejichž základní charakteristikou je to, že jsou hluboce věřící, žijí islámem, jako by to bylo nejenom to nejdůležitější v jejich životě, ale také to jediné.

Když jsem přijel, mojí hlavní touhou a nadějí jako katolíka bylo využít možností, které mi tato mise dávala: nepřerušit osobní kontakt s Bohem, hlavně skrze normy zbožnosti, a snažit se, aby i mí kamarádi se přiblížili Bohu a zlepšili se ve svém křesťanském životě. Když nás španělský otec Javier Baena vyzval, abychom spolupracovali při katechezi pro první přijímání a biřmování, rád jsem se nabídl.

Lidé z mnoha zemí: příležitost pomoci a učit se

Jakmile jsem se na základně usadil, tj. v práci a s mými kamarády, uvědomil jsem si, kolik různých lidí tam je: Španělé, Italové, Američané, Litevci, Slovinci, Albánci a Bulhaři. Ale nebylo nás mnoho, tři nebo čtyři, kdo se v neděli účastnili mše, i když zde byla jedna španělská a jedna italská kaple. Přemýšlel jsem, co bych mohl dělat já, aby i ostatní

kolegové, kteří byli katolíky, si vážili účasti na nedělní mši.

Mezi třemi tisíci vojáky a civilisty základny byli ještě dva další z Díla: Antonio, Španěl, a Alessandro, Ital, který nám dával křesťanskou formaci. V neděli večer jsme se setkávali a mluvili o společných tématech.

Hned od začátku jsem si uvědomil, že lidé odeslaní na základnu mají stejné problémy jako ostatní v jejich zemi, pouze zde se ještě znásobily. Svému spolubydlícímu, Petrovi, který byl mým dobrým přítelem a který byl doma v rodině křesťansky vychován, jsem vysvětlil význam mše, hodně jsem se za něho modlil a zval jsem ho na nedělní mše. Nakonec chodil na mši každou neděli a někdy i denně. Největší radost jsem měl, když byl 4. listopadu biřmován. Biřmování udílel generální vikář ozbrojených sil.

Možnosti, které nabízí základna Herat

Patnáct osob se připravovalo a přijalo svátost biřmování a dvě osoby šli k prvnímu přijímání. Moje spolupráce a aktivní účast v katechezi byla naplněna, když mě tři biřmovanci požádali, abych byl jejich kmotrem.

Na začátku mise jsem se se vši přirozeností zmínil, že jsem členem Opus Dei. Lidé mě pak respektovali a viděl jsem to jako projev jejich lidských kvalit. Vždycky když byl čas na zábavu, nic víc než dát si pizzu nebo zahrát si karty, říkali, „poslyšte, Gustavo je až do půl deváté na mši“; a to na mě udělalo dojem.

Být tak dlouho odloučený od ženy a rodiny je náročné. Naskytlo se mi několik příležitostí promluvit o velikosti manželské věrnosti a o tom, jak se to vyplatí. Několik z mých kolegů mi za to poděkovalo.

Přátelství je možné i s lidmi rozdílných názorů

Jako plod přátelství a důvěry, které jsem navázal s mnoha kolegy z různých zemí, se mě jich několik ptalo na různé aspekty křesťanského učení, kterým nerozuměli. Potěšilo mě, když jsem viděl, že mohu pomoci druhým, aby našli křesťanský smysl svého života. Druzí si chtěli vyjasnit své názory na Opus Dei.

Na závěr chci říci, že moc Boha, našeho Pána, a přímluva svatého Josemaríi Escrivá mi pomohly překonávat nelehké okamžiky, se kterými jsem se potýkal v mysli i srdci na místě 6500 km od domova a v nepřátelské zemi.

pratelstvi-na-vojenske-zakladne-v-
afghanistanu/ (28.02.2026)